

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาความเอื้ออาทร
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจี้เหล็กเขี้ยวไพรวัลย์วิทยา จังหวัดร้อยเอ็ด

**The Effects of Using a Guidance Activities Package Based on the Behaviorism
to Develop Hospitality of Mathayom Suksa II Students at
Khilek Khiew Praiwan Wittaya School in Roi Et Province**

นิติธารณ์ บุปผาเดช (Nititan Bubphadet)* นีรนาท แสนสา (Niranart Sansa)**

วัลภา สบายยิ่ง (Wallapa Sabaiying)***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม (2) เปรียบเทียบความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ และ (3) เปรียบเทียบความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม กับระยะติดตามผลภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจี้เหล็กเขี้ยวไพรวัลย์วิทยา ปีการศึกษา 2557 จำนวน 20 คน ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง จากนั้นจับคู่ให้นักเรียนที่มีคะแนนระดับความเอื้ออาทรใกล้เคียงกันออกเป็น 2 กลุ่มละ 10 คน แล้วสุ่มกลุ่มให้เป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย (1) แบบวัดความเอื้ออาทร มีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .94 (2) ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม และ (3) ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบแบบแมนวิทนี และ การทดสอบเครื่องหมายของวิลคอกสัน

ผลการวิจัยพบว่า (1) ภายหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีความเอื้ออาทรสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) ภายหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม มีความเอื้ออาทรสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (3) ภายหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีความเอื้ออาทร กับระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ ความเอื้ออาทร ชุดกิจกรรมแนะแนว พฤติกรรมนิยม มัธยมศึกษา

*นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์และการบริหาร มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช Nititan.2011@hotmail.com

**อาจารย์ ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช niranart_5854@hotmail.com

***ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ผู้อำนวยการสำนักบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

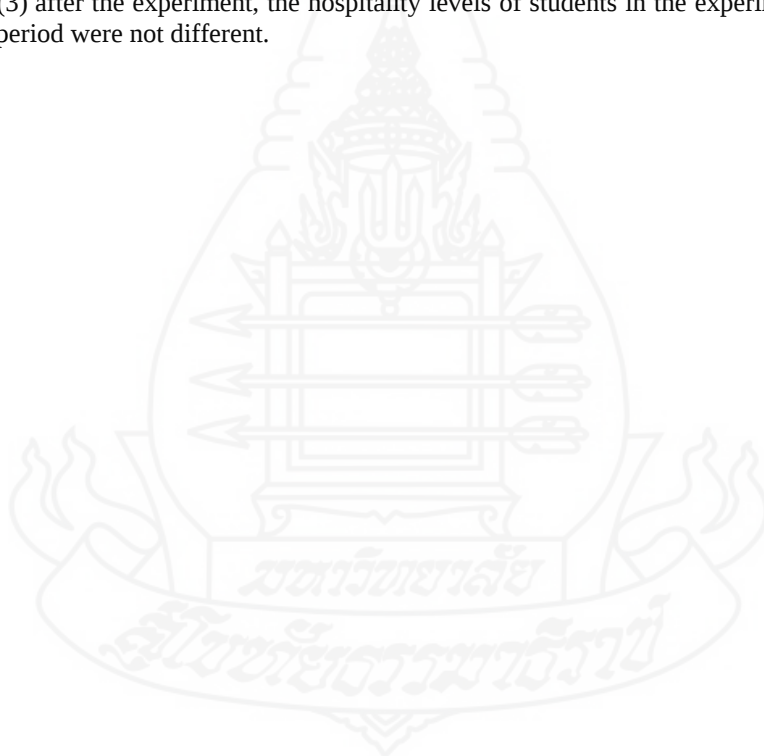
การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

Abstract

The objectives of this research were to (1) compare the hospitality levels of the experimental group before and after using a guidance activities package based on the Behaviorism; (2) compare the hospitality levels of the experimental group using a guidance activities package based on the Behaviorism with that of the control group using a normal guidance activities package; and (3) compare the hospitality levels of the experimental group after using a guidance activities package based on the Behaviorism and the follow-up period after the experiment in two weeks.

The research sample consisted of 20 Mathayom Suksa II Students at Khilek Khiew Praiwan Wittaya School in the 2014 academic year, obtained by purposive sampling. Then match students with similar scores hospitality levels into two groups of 10 students. Then they were randomly assigned into an experimental group and a control group. Tools used in this research were (1) The employed data collecting instrument to assess hospitality with .94 reliability coefficient. (2) a guidance activities package based on the Behaviorism, and (3) a normal guidance activities package, and Statistics employed for data analysis were the mean, standard deviation, The Mann-Whitney U test, and The Wilcoxon Signed-Ranks test.

The research findings showed that (1) after the experiment, the hospitality levels of students in the experimental group higher than before the experiment at the .05 level. (2) after the experiment, the hospitality levels of students in the experimental group higher than that of the control group at the .05 level. and (3) after the experiment, the hospitality levels of students in the experimental group and the follow-up period were not different.

Keywords: Hospitality, Guidance activities package, Behaviorism, Mathayom Suksa

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

บทนำ

แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2552 – 2559) ได้กล่าวถึงเจตนารมณ์ของแผนการศึกษาแห่งชาติไว้ว่า เจตนารมณ์ของแผนการศึกษาแห่งชาตินี้มุ่ง 1) พัฒนาคนไทยให้เป็น “มนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข” 2) พัฒนาสังคมไทยให้เป็นสังคมที่มีความเข้มแข็ง มีการพัฒนาที่ยั่งยืนและมีดุลยภาพใน 3 ด้าน คือ เป็นสังคมคุณภาพ สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ และสังคมสมานฉันท์เอื้ออาทรต่อกัน (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา 2553 : 14-17) ปัจจุบันนี้สังคมได้เปลี่ยนแปลงไปจากสังคมเกษตรกรรมไปสู่สังคมอุตสาหกรรม ความสัมพันธ์ระหว่างคนในชาติมีหลากหลายวิถีชีวิตความเป็นอยู่ จากวิถีชีวิตที่เคยพึ่งพาเกื้อกูลกัน มีความเอื้ออาทรต่อกัน เป็นสังคมที่เข้าสู่ระบบการแข่งขันดิ้นรนเอาตัวรอด ส่งผลให้สังคมและคนในสังคมขาดความสุข ขาดความสมานฉันท์และเอื้ออาทร ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ลดลง ปัญหาต่างๆในสังคมมีมากขึ้น ความเอื้ออาทร เป็นจริยธรรมพื้นฐานที่สำคัญ มีลักษณะพฤติกรรมที่รู้จักแบ่งปัน รู้จักให้ เสียสละ ยินดีในความสุขผู้อื่น ช่วยเหลือเกื้อกูลบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวม โดยแบ่งออกเป็นคุณลักษณะ 4 ประการ คือ 1) การช่วยเหลือผู้อื่น 2) การตอบสนองความต้องการของผู้อื่น 3) สัมพันธภาพระหว่างบุคคล 4) การมุ่งประโยชน์ส่วนรวม การจัดสภาพการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะเพื่อนำไปสู่ความสมานฉันท์และเอื้ออาทรต่อกัน ทุกฝ่ายต้องเข้ามามีส่วนร่วม ทั้งผู้บริหาร โรงเรียน ครู กรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้ปกครอง และนักเรียน ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่พบเป็นประจำคือ นักเรียนขาดน้ำใจ ขาดความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นแก่ตัว ไม่เสียสละ ขาดความเมตตากรุณาต่อเพื่อน หลีกเลี่ยงการร่วมมือช่วยเหลืองานด้านต่างๆของส่วนรวม ซึ่งนำไปสู่การขาดความเอื้ออาทรต่อกันรอบข้างและสังคม ส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์สมควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ แนวคิดของนักจิตวิทยา กลุ่มพฤติกรรมนิยม เชื่อว่า พฤติกรรมของเด็กล้วนแล้วเป็นผลมาจากการที่เขาได้รับการเสริมแรง การที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมอะไรแล้ว ผลที่เกิดขึ้นเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนก็มีแนวโน้มจะแสดงพฤติกรรมนั้นบ่อยครั้งขึ้น สม โภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2550 : 32) กล่าวว่า ถ้าต้องการให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมเอื้ออาทรบ่อยครั้งขึ้น ก็ควรให้นักเรียนได้รับผลที่น่าพอใจ โดยให้การเสริมแรง เช่น ชมเชย ให้รางวัล กิจกรรมแนะแนวเป็นกิจกรรมที่มุ่งส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้พัฒนานตนเองตามศักยภาพ รักและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น พึงตนเอง มีทักษะในการเลือกแนวทางการศึกษา การงานอาชีพ มีชีวิตและสังคม มีสุขภาพจิตที่ดี มีจิตสำนึกในการทำประโยชน์ต่อครอบครัว สังคมและประเทศชาติ ซึ่งสอดคล้องกับ สมรทองดี และ ปราณี รามสูต (2545 : 8-10) กล่าวว่า iva การดำเนินกิจกรรมแนะแนวหากกระทำได้อย่างเหมาะสม จะส่งผลดีต่อผู้รับบริการในการแก้ปัญหา เช่น การทะเลาะวิวาท การขาดความมีวินัย ขาดน้ำใจ ขาดความเอื้ออาทร ขาดคุณธรรม จริยธรรม เป็นต้น ซึ่งหากบุคคลเหล่านี้ได้รับการช่วยเหลือที่เหมาะสมโดยใช้กระบวนการแนะแนว ก็น่าจะเป็นทางเลือกหนึ่งที่แก้ปัญหาได้

จากความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้ประสบปัญหานักเรียนขาดความเอื้ออาทร ด้านการอยู่ร่วมกันในสังคมโรงเรียน ชุมชน ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทรของนักเรียนโดยการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดของทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาประสมประสานกัน เพื่อเสริมสร้างให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่แสดงออกต่อบุคคลอื่น หรือต่อสถานการณ์ ด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของตนในฐานะสมาชิกที่ดี มีส่วนสร้างสรรค์ความเจริญของงานให้แก่สังคม เป็นบุคคลที่มีคุณค่าในสังคมและประเทศชาติต่อไป

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความเอื้ออาทร ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม
2. เพื่อเปรียบเทียบความเอื้ออาทร ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม กับระยะติดตามผล

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (The Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design) ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจีเหล็กเขียวไพรวัลย์วิทยา ปีการศึกษา 2557 จำนวน 20 คน ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง จากนั้นจับคู่ผู้เรียนที่มีคะแนนระดับความเอื้ออาทรใกล้เคียงกันออกเป็น 2 กลุ่มๆละ 10 คน แล้วสุ่มกลุ่มให้เป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย (1) แบบวัดความเอื้ออาทร มีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .94 (2) ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม และ (3) ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ ที่ใช้ชื่อแผนกิจกรรมเหมือนกันกับชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม เน้นสาระความรู้ในเรื่องการปฏิบัติตน ในด้านความเอื้ออาทร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบแบบแมนวิทนี (The Mann-Whitney U test) และการทดสอบเครื่องหมายของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Signed-Ranks test)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาความเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจีเหล็กเขียวไพรวัลย์วิทยา จังหวัดร้อยเอ็ด ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มทดลอง มีความเอื้ออาทรสูงขึ้นภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม มีความเอื้ออาทรสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนกลุ่มทดลอง มีความเอื้ออาทรภายหลังที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม กับระยะติดตามผลที่ไม่แตกต่างกัน

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

ผู้วิจัยได้แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็นตารางที่ 1 – 4 ดังนี้

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง
 (n = 10 คน)

พฤติกรรมความเอื้อ อาทร ในภาพรวม ก่อนการทดลอง	$\bar{X}$	$\bar{X}$ Rank	U Value	U Prob
กลุ่มทดลอง	150.30	10.60	49.00	.94
กลุ่มควบคุม	150.20	10.40		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลของพฤติกรรมความเอื้ออาทรของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองโดยภาพรวม พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม มีค่าความเอื้ออาทรเฉลี่ย 150.30 มีค่าเฉลี่ยอันดับ 10.60 นักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบ ปกติ มีค่าความเอื้ออาทรเฉลี่ย 150.20 มีค่าเฉลี่ยอันดับ 10.40 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าความเอื้ออาทรของ นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ก่อนการทดลอง ปรากฏว่าค่า $Asymp.Sig.(2-tailed) = .94 > \alpha = .05$ แสดงว่าความเอื้ออาทรของ นักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมโดยภาพรวม โดยทดสอบแบบ Wilcoxon Signed Rank Test (n = 10 คน)

พฤติกรรมความเอื้อ อาทรในภาพรวมของ กลุ่มทดลอง	$\bar{X}$	S.D.	Wilcoxon Value	Wilcoxon Prob
ก่อนการใช้	150.30	18.64	2.81	.005 *
หลังการใช้	170.20	8.99		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลของพฤติกรรมความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและ หลังการทดลองโดยภาพรวม พบว่า หลังจากนักเรียนใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่สร้างขึ้น นักเรียนมีพฤติกรรมความเอื้ออาทรสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม กับนักเรียนกลุ่มควบคุม ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ โดยการทดสอบแบบ Mann – Whitney U test (n = 10 คน)

พฤติกรรมความเอื้ออาทรในภาพรวม	$\bar{X}$	Rank	U Value	U Prob
กลุ่มทดลอง	170.10	13.50	20.00	.02 *
กลุ่มควบคุม	151.20	7.50		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลของพฤติกรรมความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุม ภายหลังการทดลองโดยภาพรวม พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม มีค่าความเอื้ออาทรเฉลี่ย 170.10 มีค่าเฉลี่ยอันดับ 13.50 นักเรียนกลุ่มควบคุมภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ มีค่าความเอื้ออาทรเฉลี่ย 151.20 มีค่าเฉลี่ยอันดับ 7.50 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าความเอื้ออาทรของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ภายหลังการทดลอง ปรากฏว่าค่า Asymp.Sig.(2-tailed) = .02 < α = .05 แสดงว่าความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม แตกต่างกัน สรุปได้ว่าความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบพฤติกรรมความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม กับระยะติดตามผล โดยการทดสอบแบบ Wilcoxon Signed Rank Test (n = 10 คน)

พฤติกรรมความเอื้ออาทรในภาพรวมของ	$\bar{X}$	S.D.	Wilcoxon Value	Wilcoxon Prob
กลุ่มทดลอง				
หลังการใช้	170.10	8.99	.42	.67
ระยะติดตามผล	169.70	9.14		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลของพฤติกรรมความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง มีค่าความเอื้ออาทรเฉลี่ย 170.10 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.99 นักเรียนกลุ่มทดลองภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมในระยะติดตามผล มีค่าความเอื้ออาทรเฉลี่ย 169.70 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 9.14 เมื่อทดสอบความแตกต่างของ

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

ค่าความเอื้ออาทร ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม กับ ระยะติดตามผล ปรากฏว่าค่า $Asymp.Sig.(2-tailed) = .67 > \alpha = .05$ แสดงว่าความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม กับ ระยะติดตามผลภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม จำนวน 10 กิจกรรม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมกิจกรรมมีพฤติกรรมความเอื้ออาทรสูงขึ้นภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดของทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลที่ได้รับเช่นนี้เป็นเพราะนักเรียนกลุ่มทดลองได้เข้าร่วมกิจกรรม ได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ได้เรียนรู้จากกิจกรรมต่างๆ ที่จัดให้ที่ครอบคลุมวัตถุประสงค์ในการพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทร และได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ที่ตั้งไว้ ซึ่งการพัฒนาความเอื้ออาทรนี้ครอบคลุมการพัฒนาทั้ง 4 ด้าน คือ 1. ด้านการช่วยเหลือผู้อื่น 2. ด้านการตอบสนองความต้องการของผู้อื่น 3. ด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล 4. ด้านการมุ่งประโยชน์ส่วนรวม ซึ่งทั้ง 10 กิจกรรม มีขั้นตอนการทำกิจกรรมที่ชัดเจน เน้นให้นักเรียนได้ศึกษา และทำกิจกรรมด้วยตนเองผ่านทางเอกสารต่างๆ ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้และเข้าใจในกิจกรรมต่างๆ ได้ง่ายขึ้น และในชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมนี้ยังประกอบด้วยกิจกรรมที่สามารถสื่อ และสร้างแรงจูงใจให้ดำเนินกิจกรรมได้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ใบงาน ใบความรู้ เอกสารประกอบกิจกรรมรวมทั้งกิจกรรมต่างๆ ที่นักเรียนได้ปฏิบัติ และแสดงออก เช่น นิทาน เกม บทบาทสมมติ การแสดงความคิดเห็น ซึ่งนักเรียนได้เรียนรู้จากตัวแบบ และตัวอย่างที่ดี ที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน ทำให้นักเรียนรู้สึกดีต่อการร่วมกิจกรรม เกิดความสนุกสนาน มีความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรม มีบรรยากาศที่ดีในการแสดงความคิดเห็น ระหว่างการร่วมกิจกรรม เกิดประโยชน์สูงสุดในการสื่อสาร นอกจากนี้ชุดกิจกรรมยังได้นำเทคนิคการเสริมแรงด้วยการกล่าวคำชมเชย การปรบมือ เข้ามาสอดแทรกระหว่างการดำเนินกิจกรรมเพื่อเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่แก่นักเรียนได้นำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม สอดคล้องกับแนวคิดของนักจิตวิทยาพฤติกรรมนิยมที่เชื่อว่า การเสริมแรงเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมซ้ำ และพฤติกรรมส่วนใหญ่จะเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้แบบปฏิบัติ (Operant Learning) ซึ่ง ปรีชา วิหกโต (2551 : 8 – 24)) กล่าวถึง เงื่อนไขการเสริมแรง (Reinforcement Conditions) ว่าเป็นพฤติกรรมที่ได้รับผลจากการกระทำหนึ่งแล้ว จากนั้นพฤติกรรมนั้นมีแนวโน้มว่าจะเกิดขึ้นบ่อยครั้งขึ้น หรือเกิดขึ้นด้วยความถี่ที่สูงขึ้น เช่นเดียวกับเจียรนัย ทรงชัยกุล (2533 : 778 – 785) ที่กล่าวถึง เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement Technique) ว่าพฤติกรรมใดที่บุคคลกระทำแล้วส่งผลให้เขาได้รับความพึงพอใจ บุคคลมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก ด้วย เหตุนี้การให้การปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจึงนำเทคนิคการเสริมแรงมาใช้เพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจ และมีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นถ้าหากต้องการให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมความเอื้ออาทรบ่อยครั้งขึ้น ก็ควรให้นักเรียนได้รับผลที่เป็นที่พึงพอใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ วรณรา พงษ์สิน (2550 : 46-47) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักการของทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4

The 4th STOU Graduate Research Conference

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักการของทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองทั้ง 3 ด้าน สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรทรัพย์ ชื่นในทรง (2554 : 68-72) ที่ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการพัฒนาพฤติกรรมการมีจิตสาธารณะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี พบว่า ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักการของทฤษฎีพฤติกรรมนิยม นักเรียนกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมการมีจิตสาธารณะสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมดังกล่าว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และภายหลังการทดลอง นักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักการของทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีจิตสาธารณะโดยแยกตามรายองค์ประกอบของจิตสาธารณะ 3 องค์ประกอบ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมแนะแนว และแนวคิดของทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีประสิทธิภาพที่จะช่วยพัฒนาและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนักเรียนให้ดีขึ้นได้

2. นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม จำนวน 10 กิจกรรม และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ ที่ใช้ชื่อแผนกิจกรรมเหมือนกันกับชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม เน้นสาระความรู้ในเรื่องการปฏิบัติตน ในด้านความเอื้ออาทร จำนวน 10 กิจกรรม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม มีความเอื้ออาทรสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติ สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ใช้เทคนิคการเสริมแรงให้เกิดแรงจูงใจ โดยระหว่างการร่วมกิจกรรมนั้นนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดี นอกจากนี้ชุดกิจกรรมแนะแนวยังได้นำเอาหลักการของทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาใช้เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนักเรียนที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยมุ่งให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ผ่านกระบวนการกลุ่ม ซึ่งเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ นักเรียน เน้นการมีส่วนร่วม และการได้ลงมือปฏิบัติจริงในกิจกรรมต่างๆด้วยตนเองและผู้อื่น ซึ่งนักเรียนสามารถนำเอาประสบการณ์ที่ได้รับไปพัฒนาตนเองให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ ชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ใช้แนวคิดจากทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาประสมประสานกับทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory learning) ที่เน้นการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiencing learning) และการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่ม (Group process learning) ซึ่งการเรียนรู้เชิงประสบการณ์นี้มีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมประกอบด้วยวงจรการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน (Four phases of learning cycle / ERGA) ประกอบด้วย ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Generalizing) ขั้นสะท้อนกลับการรับรู้ (Reflecting) ขั้นสรุปสาระสู่ชีวิต (Generalizing) ขั้นคิดและนำไปปฏิบัติ (Applying) ซึ่งเป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นการเสริมสร้างการเรียนรู้เชิงประสบการณ์และมุ่งส่งเสริมให้สมาชิกกลุ่มได้นำประสบการณ์ตรงที่ได้รับร่วมกันไปปฏิบัติในชีวิตจริง (Kottman Ashby & Degraaf, 2001: 4 อ้างถึงใน สมร ทองดี และปราณี รามสูต 2545: 50) ซึ่งสอดคล้องกับ เกียรตินัย ทรงชัยกุล (2533 : 778-785) ที่ได้กล่าวถึงเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่ามีหลายวิธี ที่นิยมใช้มี 4 รูปแบบ คือ 1) เทคนิคการเสริมแรง 2) เทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก 3) เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ 4) เทคนิคการจัดความรู้สึกลึกซึ้งทางจิตกึ่งวงล้ออย่างเป็นระบบ และชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเอื้ออาทรนี้ได้นำเทคนิคการเสริมแรง และเทคนิคการเรียนรู้จาก

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

ตัวแบบมาประยุกต์ใช้ในกิจกรรมทั้ง 10 กิจกรรม โดยนักเรียนได้เรียนรู้จากเอกสารประกอบกิจกรรม ใบความรู้ ใบงาน ใบกิจกรรม บัตรงาน และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ เช่น เกม บทบาทสมมติ กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง กลุ่มย่อย ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียนที่กระตุ้นเร้าให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดแรงจูงใจในการพัฒนาความเอื้ออาทรให้เกิดขึ้นกับตนเอง และสังคม ซึ่งระหว่างการเรียนรู้ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคการเสริมแรงด้วยการให้คำชมเชย การปรบมือ การให้รางวัลเพื่อเป็นกำลังใจในการร่วมกิจกรรม และการใช้เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบในสถานการณ์จำลอง กรณีตัวอย่าง บทบาทสมมติ โดยใช้ให้เห็นถึงตัวแบบที่ดีในกิจกรรมต่างๆ ที่สมควรเป็นแบบอย่าง ในโอกาสที่ตนได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการศึกษาและพัฒนาความเอื้ออาทรในครั้งนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พัทธราภรณ์ รักช่วย (2546) ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว มีความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการใช้กิจกรรมแนะแนวแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุมพร สงสุวรรณ (2551) ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจิตรลดา พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีคะแนนความมีวินัยในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดการให้ข้อสนเทศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจากการสังเกตการเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเอื้ออาทรตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ปรากฏว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกลุ่มเพื่อร่วมกิจกรรมที่จัดให้เป็นอย่างดี ตั้งใจที่จะพัฒนาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์อันจะนำไปสู่การพัฒนาความเอื้ออาทรในที่สุด ต่างจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติสำหรับกลุ่มควบคุมที่เน้นให้นักเรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง การมีส่วนร่วมในกิจกรรม และการแสดงความคิดเห็นของผู้เรียนน้อย เน้นสาระความรู้ในเรื่องการปฏิบัติตนในด้านความเอื้ออาทรเป็นหลัก จึงเป็นผลให้การพัฒนาความเอื้ออาทรของกลุ่มทดลองมีผลการพัฒนาความเอื้ออาทรที่แตกต่างจากกลุ่มควบคุม

3. นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม จำนวน 10 กิจกรรม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อเปรียบเทียบคะแนนจากแบบวัดความเอื้ออาทรภายหลังการทดลอง กับระยะติดตามผล ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม 2 สัปดาห์ พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมมีค่าคะแนนความเอื้ออาทรภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม กับระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เป็นเพราะว่า นักเรียนกลุ่มทดลองได้เรียนรู้กิจกรรมที่ครอบคลุมวัตถุประสงค์ในการพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทร และได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ที่ตั้งไว้ ซึ่งการพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทรนี้ครอบคลุมการพัฒนาทั้ง 4 ด้าน คือ 1. ด้านการช่วยเหลือผู้อื่น 2. ด้านการตอบสนองความต้องการของผู้อื่น 3. ด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล 4. ด้านการมุ่งประโยชน์ส่วนรวม และทั้ง 10 กิจกรรม มีขั้นตอนการทำกิจกรรมที่ชัดเจน เน้นให้นักเรียนได้ศึกษา และทำกิจกรรมด้วยตนเองผ่านทางเอกสารต่างๆ ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้และเข้าใจในกิจกรรมได้ง่าย และในชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมนี้ยังประกอบด้วยกิจกรรมที่สามารถสื่อ และสร้างแรงจูงใจให้ดำเนินกิจกรรมต่างๆ ได้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ นักเรียนสามารถนำความรู้ แนวคิด ข้อปฏิบัติที่ได้รับไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งถือเป็นการสร้างความตระหนักรู้อยู่เสมอถึงผลดีที่เกิดจากการแสดงพฤติกรรมเอื้ออาทรทั้งต่อตนเอง ผู้อื่น และสังคม จึงทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีความเอื้ออาทรที่คงทน และพร้อมที่จะรักษาให้คงไว้

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4

The 4th STOU Graduate Research Conference

อยู่เสมอ กล่าวที่จะแสดงออกถึงพฤติกรรมความเอื้ออาทรในทุกสถานที่ และทุกโอกาส สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณิศา พลอดโปร่ง (2555) ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเองในการเลือก แผนการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน พบว่า ใน ระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผล นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวมีการตระหนักรู้ใน ตนเองในการเลือกแผนการเรียนไม่แตกต่างกัน ดังนั้นนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาความเอื้ออาทร จึงมีความเอื้ออาทรภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยม กับ ระยะติดตามผล ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ควรมีการนำชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมไปใช้ให้แพร่หลาย และเกิด ประโยชน์ในมากที่สุดทั้งระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา

1.2 ก่อนการนำชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมไปใช้ ควรมีการศึกษาเนื้อหา วิธีการ ให้ละเอียดแล้วปรับใช้ให้สอดคล้องกับนักเรียน เหมาะสมกับวัย และปัญหาที่พบ

1.3 ควรมีการติดตามผลอย่างต่อเนื่อง เพื่อความคงทนของพฤติกรรมความเอื้ออาทร และพฤติกรรม อื่นๆ

2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 จากการสังเกตและการเก็บข้อมูลของผู้วิจัย นักเรียนที่ร่วมกิจกรรมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเอื้อ อาทร มีอุปสรรคการพัฒนาความเอื้ออาทรพอสมควร จึงสมควรมีการศึกษาปัจจัย ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ อื่นๆที่มีผลต่อการพัฒนาความเอื้ออาทร เช่น สภาพครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ว่ามี ความสัมพันธ์กับการพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทรอย่างไร

2.2 จากการสังเกตการจัดกิจกรรมพบว่า กลุ่มนักเรียนที่ไม่เล็กหรือใหญ่เกินไปทำให้การจัดกิจกรรม ได้ทั่วถึง นักเรียนสามารถแสดงออกทางด้านความคิด และการกระทำได้อย่างชัดเจน

2.3 ควรจัดกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศการร่วมกิจกรรม ทำให้สามารถจัดกิจกรรมที่ น่าสนใจได้มากขึ้น

2.4 ควรนำวิธีการศึกษานี้ไปใช้เพื่อพัฒนาคุณธรรมของนักเรียนด้านอื่นๆ เช่น ด้านจิตสาธารณะ ความมีวินัยในตนเอง ความซื่อสัตย์ ความขยันหมั่นเพียร เป็นต้น

2.5 ควรศึกษาหลักการ วิธีการที่หลากหลาย เพื่อส่งเสริมความคงทนของพฤติกรรมความเอื้ออาทรให้ มาก หลังจากที่ได้รับการพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทร

เอกสารอ้างอิง

คณะกรรมการสภาการศึกษา, สำนักงาน. (2553). แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ.2552-2559).

กรุงเทพมหานคร : פרקหวานกราฟฟิค จำกัด

การจัดประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 4
The 4th STOU Graduate Research Conference

- เจียรนัย ทรงชัยกุล. (2533). “จิตวิทยาพื้นฐานเรื่องการแนะแนว” ใน เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาพื้นฐานเรื่อง การแนะแนว หน่วยที่ 9-15 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
- ปรีชา วิหกโต. (2551). “การให้การปรึกษาตามหลักการทฤษฎีพฤติกรรมนิยม” ใน ประมวลสาระชุดวิชาทฤษฎี และแนวปฏิบัติในการให้การปรึกษา หน่วยที่ 9 หน้า 8-24 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
- พรทรัพย์ ชื่นในทรวง. (2554). ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการพัฒนา พฤติกรรมการมีจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต การแนะแนว มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- พัชรภรณ์ รักช่วย (2546). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการพัฒนาความรับผิดชอบ ในการเรียนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปากพอง จังหวัดนครศรีธรรมราช. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, การ แนะแนว มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- วรรณรา พงษ์สิน. (2550). ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามหลักการของทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความ มีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านบักดอง จังหวัดศรีสะเกษ. ศึกษาศาสตร มหาบัณฑิต การแนะแนว
- วรรณศา ปลอดโปร่ง. (2555). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการตระหนักรู้ในตนเองในการเลือก แผนการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, การแนะแนว มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2549). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สมร ทองดี และ ปราณ งามสุด. (2545). “แนวคิดในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว” ใน ประมวลสาระชุดวิชาการ พัฒนาเครื่องมือและกิจกรรมแนะแนว หน่วยที่ 9 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์
- อุมาพร สงสุวรรณ. (2551). ผลของชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 3 โรงเรียนจิตรลดา. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, การแนะแนว มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช